

LBRIS

We know
books

100.000+ de români

MagicHOME

Magia e în fapte

MagicHOME - Magia e în fapte
100.000+ de români

Copyright © 2019 MagiCAMP
Toate drepturile rezervate

Asociația MagiCAMP este înregistrată în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor
cu nr. 8/25.06.2014 și are codul fiscal 33481989.

MagiCAMP este furnizor autorizat de servicii sociale,
certificat de acreditare seria AF nr 004110.

Asociația MagiCAMP

Telefon: 031 437 8269

Email: contact@magicamp.ro

Adresa: Strada Vasile Lascăr nr. 48 – 50, ap. 1,
sector 2, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MagicHOME - Magia e în fapte / 100.000+ de români.

- București : The

Writing Journey, 2019

ISBN 978-606-94882-1-8

061.235

364

LIBRIS

We know
books

NEVOIA

Nevoia era dureros de clară. În fiecare an, 550 de copii sunt diagnosticați cu cancer în România. Fiecare cu mama, cu tatăl, cu bunica ori bunicul său.

Părinții acestor copii sunt cei mai nevăzuți. Neglijați. Cei mai neocroțiți. Lor statul nu le poate oferi decât un scaun lângă patul copilului bolnav.

Nevoia era, așadar, dureros de clară: trebuia măcar un loc în care acești oameni să își recapete puterile sleite de boala copilului, spaima și chinul cumplite cu care vine ea. Un refugiu în care să primească lucruri esențiale supraviețuirii: un pat în care să doarmă, o bucătărie în care să pregătească hrană, o baie în care să facă un duș. Și un umăr pe care să plângă atunci când suferința e peste puteri.

UN SCAUN

Sute de femei și bărbați, tineri și bătrâni, părinți și nepărinți s-au așezat pe scaunul de lângă patul de spital. Pe fiecare, un scaun de placaj cu picioare grele l-a purtat prin propriile amintiri, prin vulnerabilități și fragilități, pentru ca, în final, să îl ducă în locul din care se văd unele parcă și mai mari. În locul în care, în toată posibilă ta neputință, devii cumva mai puternic decât alt om. Și-atunci, rămâne doar nevoia de a face ceva să treacă. De a alina. De a ajuta. De a “acționa în beneficiul altcuiva”. Nevoia de a fi bun.

Doar cu ajutorul unui scaun pus într-o vitrină în inima Bucureștiului, mii de oameni au făcut visul posibil.

LBRIS

We know
books

LBRIS

We know
books

OAMENII

MagiçHOME nu este doar povestea celei mai de impact campanii sociale din România ultimilor ani, este povestea fiecăruia dintre cei peste 600 de oameni care s-au așezat pe scaun:

E povestea adolescentei care a învins cancerul și care a venit să stea acolo ca să înțeleagă ce a simțit ani de zile mama ei când i-a stat astfel alături.

E povestea medicului pediatru oncolog care, în sfârșit, simte că poate face ceva și pentru părinții pe care îi știe atât de bine, nu doar pentru copiii pe care îi îngrijește în spital.

E povestea fiecărei mame care s-a așezat acolo înlemnind la gândul că și cel mai mic pericol l-ar putea paște pe copilul ei.

MEL

Ne e teamă de suferință și ne temem pe bună dreptate. De tristețe, de pierdere, de fragilitatea noastră și a celor foarte dragi, de vulnerabilități, de singurătate – de toate ne e foarte frică. E ușor să îmbrățișezi bucuria, e cumplit să înfrunți durerea. Dar nicio tristețe din lume nu dispare cu adevărat dacă întorci capul sau închizi ochii, dacă mărești pasul sau tragi ușa cu zgomot după tine, între tine și ea.

*Forța ei vine, cumva paradoxal, din fiecare încercare de a o ignora. Crește pe măsură ce vrei s-o faci să dispară. Dacă nu mai întorci capul, dacă nu mai închizi ochii, nu mai mărești pasul și nu mai trântești ușa cu zgomot după tine, între tine și suferință, s-ar putea să descoperi ceva magic:
„Oameni suntem, nu ne avem decât unii pe ceilalți.”*

LBRIS

We know
books

Priveam prin geamul ud și mi se părea că ploaia aia de octombrie îmi trecea picăturile reci direct prin piele. Le vedeam alunecând pe ultimele frunze atârinate fără speranță de crengi și mă zgribulisem și mai tare sub așternut. Simplul gând la frigul de afară îmi dădea fiori pe șira spinării. Nu m-aș fi dat jos din pat cu niciun clip, dar în ziua aia aveam de făcut un lucru mult mai important decât dorința mea de culcușeală moale și caldă.

Poate o să mă duc mâine, mi-a trecut prin minte doar pentru o clipă, dar am alungat gândul ca pe o felie de tort pe care o împingi de lângă tine de teamă că n-ai să poți să-i rezisti doar cu puterea voinței. Nu, nu. Nu pot să las chestia asta, nu pot s-o las din mână.

M-am ridicat fără tragere de inimă și am început să-mi trag pe mine, una câte una, cele mai călduroase halne pe care vara mi le ascunsese cu luni în urmă prin dulap. Și cizmele de cauciuc. Și pelerina de ploaie. Și umbrela. Cine știe cât aveam de mers pe Calea Victoriei. Îmi făcusem socoteala să iau bulevardul la plicior dintr-un capăt în celălalt și să sun la toate numerele de telefon așezate în vitrinele care mi s-ar fi părut potrivite pentru ce aveam de gând să facem.

Cât putea să dureze aventura asta? În fond, strada nici nu e chiar atât de lungă și o bătușem de atâtea ori la volanul mașinii, încât știam exact cam pe unde trebuia să caut. O să mă duc pe Calea Victoriei, o să găsesc locul, o să sun la numărul din geam și o să-mi răspundă un om bun. O să-i spun despre ce e vorba, iar el o să fie fix așa, bun, și o să zică da, o să ne închirieze spațiul și gata! Asta e!

Doar că telefoanele sună surd, iar vitrinele pe lângă care trec se zgâiesc la mine trist și gol, ca și când ar vrea cu orice preț să mă descurajeze. Nu așa trebuie să arate locul nostru. Nu într-un spațiu trist și gol trebuie să ne instalăm noi speranțele pe termen nedeterminat.

Una după alta, las în urmă uși închise dincolo de care încă se mai vedeau urmele de magazin falimentar, mobilier abandonat pe jumătate și acoperit de straturi groase de praf gri. Văd Green House pe stânga, apoi la doar câțiva pași distanță privesc cu jind spre peretele de sticlă de la Galeria. Locul ăsta chiar ar fi fost perfect, dacă am fi știut exact cât o să dureze nebunia noastră. Doar că n-aveam de unde să știm cât îi ia unui visător să numere până la 100.000. Visătorii se încurcă mereu în cifre și în timp și în spațiu. Ba nu, la spațiu au început să se priceapă. Dar cel mai bine se pricep visătorii la povești și la oameni.

Mă uit la ceas. Nu e chiar atât de târziu, dar e octombrie și începe să se întunece devreme. Calea Victoriei e plină de mașini care trec în viteză și ridică stropii de pe asfalt până deasupra cizmelor mele de cauciuc.

Nici umbrela-curcubeu nu mi-e de mare folos, dar părea firesc s-o iau cu mine când am plecat în căutare. E cu mine aproape tot timpul de când am descoperit-o în casa din Dobroești, în spatele ușii.

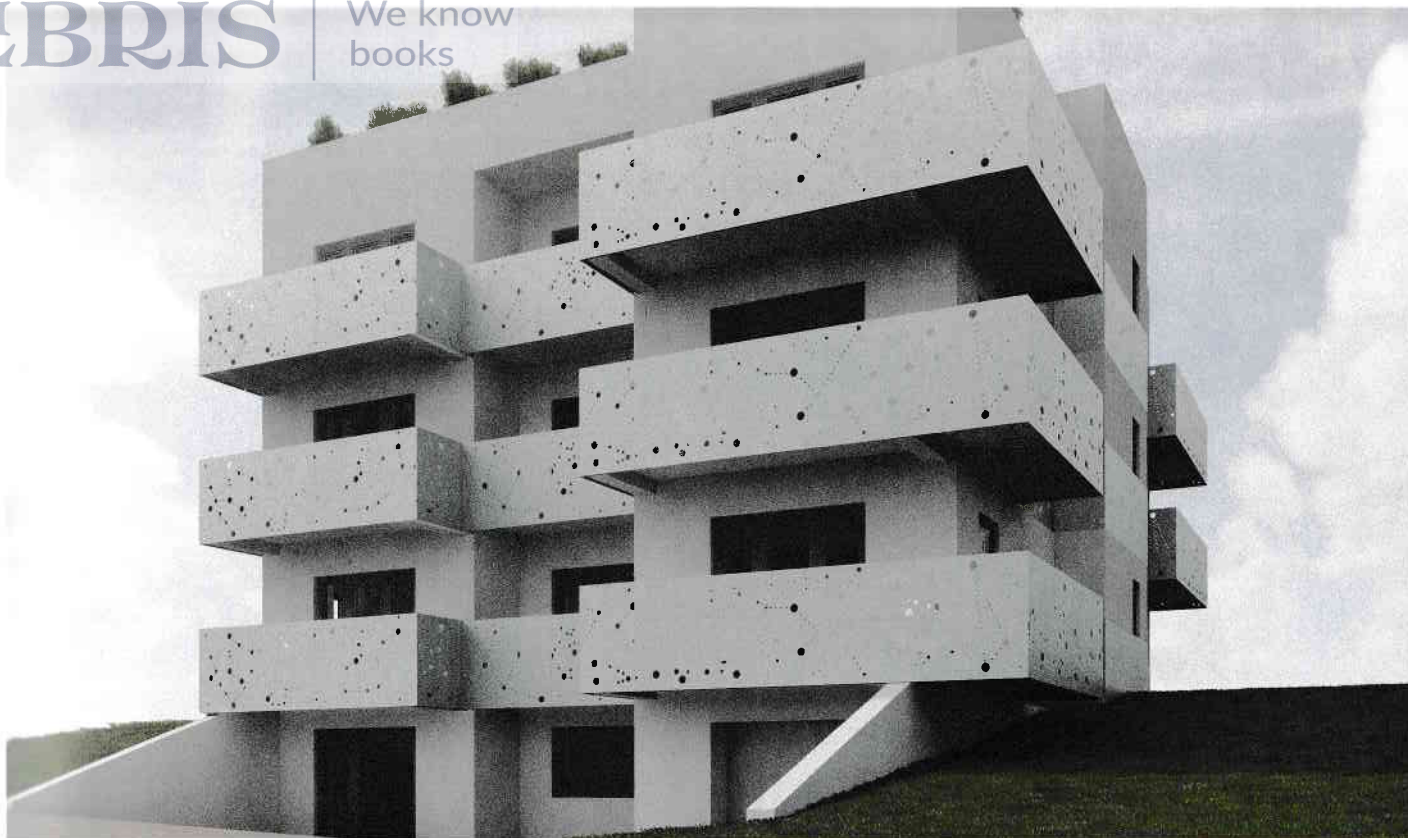
Aveam trei ani de MagiCAMP și ceva mai mulți de când băteam deja secțiile de oncologie din spitale. Mai întâi Vlad, apoi și eu, din ce în ce mai des, vizitam copiii, vizitam părinți, vizitam medici. Devenise aproape firesc să fim mereu acolo, și noi, și ei. Ce nu era deloc firesc era faptul că ei erau mereu la fel: cu aceleași haine, cu aceleași chipuri obosite, cu aceiași umeri lăsați, din ce în ce mai lăsați, pe același scaun de lângă patul copilului lor. Uneori se mai ridicau și mai făceau câțiva pași pe hol, cât să schimbe câteva cuvinte cu un doctor sau cu alți părinți la fel ca ei, dar câteva minute mai târziu îi vedeai înapoi, veghind neputincioși, într-o rutină devenită pe nesimțite un ritual în care se treziseră inițiați fără voia lor.

Le urmăream aproape inconștient migrația asta în spațiu închis și ajunseseam să o percep eu însămi cu un firesc pe care doar nefirescul locului în care eram îl făcea acceptabil. Îi priveam aproape fără să-i văd cum se aplecau deasupra patului ca să mai îndrepte o pernă sau să acopere un umăr dezgolit, să mai mângâie un braț sau să verifice dacă perfuziile picură potrivit. Îi vedeam cum pornesc spre baie doar când nu mai pot să aștepte și se grăbesc să vină repede înapoi, ca să nu piardă vreo respirație sau vreo bătaie de inimă care s-ar fi putut risipi singură, în absența lor. Îi vedeam cum își întind unii altora fructe sau măști sau vreo pereche de papuci, iar într-o zi am văzut o femeie care îi dădea alteia o sacoșă cu câteva haine pe care să i le spele acasă, la mașina de spălat. Abia atunci m-a izbit prezența lor.

Cum de nu-i văzusem atâta vreme? Cum de nu mă gândisem? Cum de nu înțelesesem din prima clipă că oamenii ăștia au nevoie de ajutor la fel de mult cum au copiii lor întinși pe patul de spital? Sau poate chiar mai mult...

Evidența mă copleșise într-o clipă: stai puțin, cancerul nu e gripă, nu se tratează în 2-3 săptămâni, e o boală care poate să te consemneze luni, ani de zile lângă cineva. Când începi să-i întrebi pe părinți de când sunt în spital, unii îți spun că abia au venit, iar alții spun că se face anul. Și îți dai seama că părinții ăia acolo mănâncă, acolo se spală, acolo dorm, cu capul pe patul copilului lor, că n-au pe nimeni în București și nici bani de hotel n-au sau, chiar dacă ar avea, n-ar pleca de lângă patul ăla pe care le stă întinsă ultima speranță.

Ce poți să faci pentru ei? Să-i iei la tine acasă? Să le găsești un loc unde să se odihnească? Să le faci o casă? Să le faci o casă!

OK, ne-am zis, facem o casă. Dar oare se va duce cineva la casa aia? Dacă ar fi copilul meu pe patul ăsta, aş pleca eu de lângă el vreo clipă? L-aş lăsa oare acolo singur? La prima vedere, răspunsul firesc era NU. Aş rămâne acolo, pe scaun, îţi spui, cum să plec?

E fabuloasă naivitatea omului care nu a trecut vreodată prin asemenea cumplită încercare. Nu, oameni buni, cancerul nu e o răceală. Să uiţi de tine pe scaunul ăla pe termen nelimitat e crunt şi pentru părinte, şi pentru copil. Iar omul ăla are nevoie să se şi odihnească, măcar puţin, pentru că trebuie să fie puternic pentru copilul lui. Şi, ca să fie puternic, trebuie să-şi ia această forţă de undeva.

Ne-am zis atunci c-ar fi bine să facem mai întâi un test. Am închiriat un apartament cu trei camere foarte aproape de Fundeni şi ne-am dat un an de zile în care să vedem dacă funcţionează, dacă oamenii ăştia chiar merg să-şi întindă oasele câteva ore, să-şi spele hainele sau să-şi încălzească o oală de mâncare. Şi ne-am trezit că locul ăla era plin non-stop. Uneori era nevoie să punem saltele pe jos în bucătărie pentru